

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní Mgr. Denisou Hamerskou v právní věci žalobkyně: [redacted] narozená dne [redacted], bytem [redacted], zastoupená advokátem Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou, se sídlem J. Průchy 1915, Most, proti žalovaným: **1.** [redacted] bytem [redacted], zastoupený advokátem Mgr. Věrou Valnou, se sídlem tř. ČSA 1766, Most 3, **2. Stavební bytové družstvo Krušnohor**, IČ: 00043257, se sídlem Československé armády 1766, Most, zastoupený advokátem JUDr. Václavem Valným, se sídlem Čsl. Armády 1766, Most, **o žalobě o náhradu škody,**

t a k t o :

I. Žaloba se v plném rozsahu zamítá.

II. Žalobkyně je povinna nahradit žalovanému č. 1 na nákladech řízení částku 49.573,70 Kč a žalovanému č. 2 na nákladech řízení částku 49.573,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupců žalovaného č. 1 a žalovaného č. 2.

III. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice – na účet Okresního soudu v Mostě na znalečném částku 1.265,- Kč do tří měsíců od právní moci rozsudku.

IV. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Mostě náhradu nákladů řízení ustanovenému zástupci žalobkyně tvořených náhradou jeho hotových výdajů a jeho odměnou za zastupování v rozsahu 1/3 těchto nákladů vynaložených s účinností od 11.3.2016, jejichž výše a splatnost bude určena v samostatném usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmětem řízení byl nárok žalobkyně na náhradu škody, která jí měla vzniknout tím, že dne 17. 12. 2010 byla u zadního vchodu do domu čp. [REDAKCE] v [REDAKCE] ulici [REDAKCE] prudkým otevřením vchodových dveří žalovaným č. 1 udeřena do pravé ruky a odmrštěna do blízkého křoví. V důsledku nárazu utrpěla zranění pravé ruky v podobě podvrtnutí a natažení zápěstí včetně nalomeniny dolního konce vřetenní kosti.

Svůj nárok žalobkyně uplatnila vůči žalovanému č. 1 proto, že má za to, že žalovaný velkou silou rozrazil neprůhledné domovní dveře, za kterými mohl očekávat, že někdo stojí. Žalovaný tak měl porušit svou povinnost počínat si tak, aby druhému nezpůsobil škodu.

Proti žalovanému č. 2 žalobkyně nárok uplatnila proto, že daný vchod byl velice frekventovaný, a proto tam měly být umístěny dveře buď prosklené, nebo opatřené jiným průhledným materiálem. Žalovaný tak dle žalobkyně porušil stavební zákon.

Konkrétně žalobkyně vyčíslila škodu v podobě bolestného ve výši 11.164,- Kč, náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 100.00,- Kč v důsledku stále trvajících omezení v běžném způsobu života a v uplatnění na trhu práce, náhrady nákladů spojených s léčbou ve výši 1.795,- Kč a náhrady za ztrátu na výdělků v období od 20. 12. 2010 do 24. 1. 2011 ve výši 8.956,- Kč.

Žalovaný č. 1 se žalobou nesouhlasil s tím, že dveře otevřel obvyklou silou, která je k jejich otevření potřebná, po jejich otevření viděl žalobkyni stát za dveřmi s tím, že tato prohlásila, že ji při otevírání uhodil do ruky. Žalovaný při otevření dveří necítil, že by žalobkyni uhodil do ruky, rovněž neregistroval žádný pád žalobkyně ani si nevšiml, že by žalobkyně měla něco s rukou. Před podáním žaloby ho žalobkyně s nárokem na náhradu škody nijak nekontaktovala.

Žalovaný č. 2 se žalobou rovněž nesouhlasil s tím, že rekonstrukce uvedených domovních dveří proběhla v roce 2009 v souladu s platnými právními předpisy, a to po schválení Magistrátem města Mostu. Rovněž žalovaného č. 2 žalobkyně před podáním žaloby nijak nekontaktovala.

Po provedeném dokazování soud zjistil následující skutkový stav. Žalobkyně dne 17. 12. 2010 při návratu domů na adresu ulice [REDAKCE] čp. [REDAKCE] použila ke vstupu do domu tzv. spodní vchod, který byl osazen plnými dřevěnými dveřmi (viz fotodokumentace ze dne 18. 12. 2010, která je součástí spisu Policie ČR sp. zn. KRPU-33368-5/TČ-2010-040819). Žalobkyně užívala v domě čp. [REDAKCE] byt jako nájemce a bydlela v něm od svých šestnácti let. Dne 17. 12. 2010 se v odpoledních hodinách vracela domů se svou dcerou [REDAKCE], nar. [REDAKCE], která chodila do mateřské školky. Žalobkyně tehdy vážila přibližně 100 kg a nesla 10 kg nákup (viz výpověď žalobkyně). Chvillemi sněžilo, zem byla pokryta sněhem, teplota vzduchu činila -6,2°C (viz zpráva Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 5. 11. 2015, výpověď žalobkyně). Žalobkyně před vložením klíče do vchodových dveří ze zvyku zajistila proti otevření zevnitř dveře u země nohou opatřenou pevnou botou (viz výpověď žalobkyně). Dveře se otvíraly směrem ven

na ulici (viz projektová dokumentace projekční kanceláře [REDAKCE] zak. č. 2009-014 z 1/2009). Žalobkyně dala klíč k zámku ve chvíli, kdy se dveře zevnitř otevřely a z domu vycházel žalovaný č. 1 (výpověď žalobkyně). Dcera žalobkyně [REDAKCE] stála v tu chvíli vedle žalobkyně z její levé strany (výpovědi žalobkyně a žalovaného č. 1). Při otevírání dveří žalovaný č. 1 nejprve uviděl dceru [REDAKCE], poté uviděl za dveřmi stát i žalobkyni (viz výpověď žalovaného č. 1). Rovněž žalobkyně uvedla, že když po otevření dveří spatřila žalovaného č. 1, stála (viz tvrzení žalobkyně v průběhu ústního jednání soudu dne 30. 11. 2015). Žalovaný otevřel vchodové dveře „normálně“, resp. ani rychle, ani pomalu (viz výpověď žalované č. 1 a dcery [REDAKCE]). Z reakce žalobkyně žalovaný vyrozuměl, že žalobkyni dveřmi uhodil, proto řekl „pardon“, a odešel (viz výpovědi žalobkyně a žalovaného č. 1). Žalovaný sám nepocíťoval, že by žalobkyni dveřmi uhodil (viz výpověď žalovaného č. 1, úřední záznam o podání vysvětlení žalovaným č. 1 dne 21. 12. 2010 v rámci řízení Policie ČR sp. zn. KRPÚ-33368-5/TČ-2010-040819). Nikdo jiný v blízkém okolí vchodu v danou chvíli nebyl (účastnická výpověď žalobkyně, svědecká výpověď dcery [REDAKCE]).

Z lékařské zprávy [REDAKCE] chirurgické oddělení Nemocnice Most ze dne 18. 12. 2010 soud zjistil, že žalobkyně utrpěla podvrtnutí pravého zápěstí provázené mírným otokem, bolestivou hybností a pohmatovou citlivostí, dále utrpěla lehké zhmoždění horní části pravého předloktí provázené mírným otokem horní třetiny předloktí. Žalobkyně lékařce sdělila, že byla dveřmi udeřena do pravé horní končetiny. Žalobkyni byla dána sádrová fixace. Z rentgenu nebyly zjištěny žádné traumatické změny skeletu (viz uvedená lékařská zpráva ze dne 18. 12. 2010).

Z lékařské zprávy [REDAKCE] z téhož oddělení Nemocnice Most ze dne 30. 12. 2010 soud zjistil, že přetrvává mírný otok zápěstí. Dále se ve zprávě uvádí „rtg - stav po naštípnutí zobákovitého výběžku dolního konce vřetenní kosti“.

Z lékařské zprávy [REDAKCE] z téhož oddělení Nemocnice Most ze dne 13. 1. 2011 soud zjistil, že je zjištěn diskrétní otok prstů a zápěstí. Lékař doporučuje snímat ortézu, cvičit.

Ze znaleckého posudku [REDAKCE], znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství ze dne 25. 7. 2016 soud zjistil, že v případě, že by žalobkyně měla dveře založené zvenku nohou, pak by musela utrpět i poranění nohy, zvláště když noha byla o dveře fixována, oproti pravé ruce s klíči, která byla volně v prostoru. Znalkyně rovněž považuje za nepravděpodobné, aby za situace, kdy měla žalobkyně pravou ruku s klíči u zámku dveří, byla udeřena kovááním do palcové strany zápěstí, aby vzniklo poranění v této oblasti. Podvrtnutí zápěstí by dobře vysvětloval pád poškozené na pravou ruku. K dotazu soudu, jaká musela být intenzita nárazu, aby došlo ke zranění dle lékařských zpráv, znalkyně uvedla, že pokud nedošlo k poranění nohy, byla intenzita nárazu dveří do částí těla žalobkyně natolik malá, že by nezpůsobila ani poranění pravé ruky či zápěstí. Při ústním jednání soudu dne 4. 1. 2017 znalkyně připustila, že by při vzniku poranění nohy záleželo i na obuvi, nicméně setrvala na tom, že žalobkyni popisovaný průběh děje v podobě nárazu dveřmi, odmrstěním do křoví a zpětné odmrstěním žalobkyně ve stejné dráze při uvážení její hmotnosti a nákupu v ruce, je značně nepravděpodobný. Z ústního doplnění znaleckého posudku znalkyni v rámci ústního jednání soud rovněž zjistil, že znalkyně nepravděpodobnost žalobkyni tvrzeného úrazového

děje dovozuje mj. z toho, že takovému způsobu zranění by odpovídal vznik krevního výroku, popř. výraznější otok, o kterých však v lékařských zprávách není zmínka.

Ke znaleckému posudku soud považuje za významné uvést, že znalkyně při svém posouzení využila listiny a důkazy, které jsou součástí spisu, nicméně rovněž sama si vyžádala zprávy ze zdravotní dokumentace žalobkyně u Nemocnice Most. Nicméně tyto zprávy jako listiny neučinila součástí znaleckého posudku, např. v podobě příloh, pouze citovala jejich obsah (např. popis RTG snímků radiologem na str. 7 posudku, zpráva o lékařské kontrole ze dne 24. 1. 2011 na str. 4 posudku). S ohledem na skutečnost, že lékařskými zprávami o uvedeném obsahu důkaz neprovedl, nepřihlížel k nim ani při svém skutkovém a právním hodnocení věci.

Ze spisu Policie ČR, Obvodní oddělení Most – Zahradní sp. zn. KRPU-33368-5/TČ-2010-040819 soud zjistil, že žalobkyně podala dne 19. 12. 2010 trestní oznámení, kde po skutkové stránce v zásadě shodně se svým tvrzením v předmětné věci vylíčila žalovanou událost. Policie provedla dne 19. 12. 2010 místo činu (viz protokol o ohledání místa činu ze dne 19. 12. 2010) a pořídila téhož dne fotodokumentaci (viz fotodokumentace z téhož dne). Žalovaný č. 1 byl policií vyzván k podání vysvětlení, které znělo v zásadě shodně jako jeho vyjádření v předmětné věci (viz úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 21. 12. 2010). Dne 21. 12. 2012 policie vyrozuměla žalobkyni, že se nejedná o naplnění skutkové podstaty jakéhokoli přečinu dle tr. zákoníku nebo přestupku, a proto bude její podání uloženo bez dalšího opatření (viz vyrozumění ze dne 21. 12. 2010).

K porušení povinnosti žalovaným č. 2 vchod opatřit prosklenými, popř. průhlednými dveřmi soud zjistil následující skutečnosti. Z výpisu z katastru nemovitostí soud zjistil, že vlastníkem předmětného domu byl v době žalované události žalovaný č. 2. Dne 13. 5. 2009 byla Magistrátem města Mostu – odbor stavební úřad schválena projektová dokumentace týkající se úpravy předmětného zadního vstupu, tj. mj. osazení nových vstupních plných dřevěných dveří (viz projektová dokumentace a technická zpráva projekční kanceláře [redacted] opatřené razítkem uvedeného úřadu ze dne 13. 5. 2009). V technické zprávě se dále uvádí, že budou osazeny nové dřevěné dveře, které budou mít plnou výplň (viz část 2 zprávy). Téhož dne uvedený úřad vydal v souladu s §106 odst. 1 stavebního zákona souhlas s provedením stavebních úprav v rozsahu uvedeném v ohlášení (viz souhlas Magistrátu města Mostu s ohlášenými stavebními úpravami ze dne 13. 5. 2009 sp. zn. [redacted]). Z razítka na uvedené projektové dokumentaci soud zjistil, že ke skutečnému provedení úpravy zadního vchodu došlo dne 31. 8. 2009 firmou VOBAS s. r. o. Dne 22. 7. 2015 se [redacted] jako autorizovaný technik pro pozemní stavby písemně vyjádřil ke zdůvodnění osazení plného typu zadních vstupních dveří a směru jejich otevírání tak, že projektová dokumentace není v rozporu s platnými normami a předpisy platnými v době schvalování s tím, že norma v zásadě neudává, zda se mají osadit plné či prosklené, popř. částečně prosklené dveře. Pokud jde o směr otevírání dveří, je ve vyjádření citován b. 5.3.10 ČSN 73 0833 (viz Vyjádření k PD [redacted], projekční kanceláře ze dne 21. 7. 2015).

K tvrzenému prudkému otevření dveří žalovaným č. 1 považuje soud za nutné dále uvést následující. Žalobkyně odůvodňovala odpovědnost za škodu žalovaného č. 1 tím, že dveře velkou silou rozrazil, ač s ohledem na neprůhlednost dveří mohl očekávat, že za nimi někdo stojí, tedy nepočínal si tak, aby druhému škodu nezpůsobil. Prudké otevření dveří

žalobkyně mj. odvozovala od skutečnosti, že byla dveřmi odhozena 1 – 1,5 m do křoví vysokého jí po ramena, které jí odmrštilo zase zpět ke dveřím (viz účastnická výpověď žalobkyně). Z fotodokumentace pořízené dne 18. 12. 2010 v rámci uvedeného policejního šetření, tedy den po předmětné události, soud zjistil, že jediné křoví v okolí dveří je souvislý keř umístěný za chodníčkem vedoucím ke dveřím. Mezi dveřmi a keřem je terénní nerovnost v podobě obrubníčku. V den události byl na zemi napadaný sníh. Pouhým pohledem na fotografii je zřejmé, že by žalobkyně při svém pádu do keře musela překonat vzdálenost minimálně 1,5 m. Znalkyně se v uvedeném znaleckém posudku k pádu žalobkyně do křoví vyjádřila tak, že jej považuje za těžko realizovatelný za stavu, kdy žalobkyně vážila 100 kg a nesla 10 kg nákup. Znalkyně poukazuje na skutečnost, že mezi křovím a dveřmi je napadaný sníh a obrubníček, které by žalobkyně musela při pádu překonat, což by jí jistě při rychlém pohybu při odmrštění dveřmi muselo vychýlit ze směru. Za daných okolností tak znalkyně považuje za těžko představitelné, že by se žalobkyně po pádu do křoví zase rychle dostala zpět ke dveřím, neboť při jejich otevření žalovaným č. 1 již žalobkyně zase stála za dveřmi. Toto zdůvodnění znalkyní společně s fotodokumentací soud považuje za přiměřené a logické. Rovněž z výpovědi dcery žalobkyně [REDAKCE] a žalovaného č. 1 soud nezjistil, že by žalobkyně byla odmrštěna do křoví, popř. upadla. Dcera [REDAKCE] v průběhu své výpovědi uvedla, že si nevzpomíná, zda někdo při otevření dveří upadl, popř. odskočil. Na druhou stranu [REDAKCE] vypověděla, že si vzpomíná, že si cestou zpívala písničku, šla ze školky, kde měla kroužek angličtiny, maminka odemykala dveře, pán je ani rychle, ani pomalu otevřel. Vzhledem k tomu, že svědkyni bylo v době události 6 let a slyšena byla u soudu o téměř 5 let později, má soud za to, že by si na pád maminky do křoví a na skutečnost, že by v důsledku otevření dveří měla maminka poraněnou ruku, spíše vzpomněla, pamatovala-li si zpívání písničky, kroužek angličtiny a cestu ze školky. Soud v souladu s uvedenými zjištěními výpovědi žalobkyně, pokud jde o její pád do křoví, neuvěřil.

Samotné prudké otevření dveří je prokazováno pouze výpovědí žalobkyně. Žalovaný tvrdil otevření obvyklou silou potřebnou k otevření, rovněž jeho výpovědí nebylo prudké otevření dveří prokázáno. Výsledkem dcery žalobkyně [REDAKCE] bylo zjištěno „normální“ otevření dveří, resp. ani rychle ani pomalu.

Další ne zcela bezvýznamnou skutečností bylo vybavení předmětných dveří jejich zavíračem „brano“. Žalobkyně nejprve v rámci své výpovědi uvedla, že jím dveře byly vybaveny, ke konkrétnímu dotazu, zda tam zařízení bylo v době úrazu, uvedla, že neví (viz výpověď žalobkyně). Žalovaný č. 1 svou výpovědí prokazoval přítomnost zavírače v okamžik žalované události. Z fotodokumentace, kterou předložila sama žalobkyně, soud zjistil, že dveře byly zavíračem vybaveny okolo Vánoc 2010, neboť žalobkyně uvedla, že fotografii, na které je existence zavírače viditelná, pořídila právě v tomto období (viz str. 7 protokolu o ústním jednání soudu ze dne 30. 11. 2015). V souladu s těmito zjištěními soud existenci funkčního zavírače dveří v den žalované události považuje za prokázanou za stavu, kdy žalobkyně netvrdila, že by bylo rozbité. Funkce zavírače dveří obecně spočívá v automatickém zavírání (dovírání) dveří, resp. k zavření dveří bez zásahu člověka. Fungují v zásadě na principu táhla a zavírací páky, tedy při otevření dveří dochází k táhnutí táhla, které je spojeno vždy s potřebou vyvinutí většího či menšího tlaku při jejich otevření. Nepochybně nelze vyloučit seřízení zavírače dveří způsobem, kdy je k otevření dveří nutný tlak minimální, nicméně v souvislosti s tvrzením žalobkyně o prudkém otevření dveří žalovaným č. 1 majícím za následek její

odmrštění do křoví a zpětné odhození zpět ke dveřím, se existence zavírače dveří soudu nejeví jako nedůležitá.

Výpověď žalobkyně v rozsahu její reakce na prudké otevření dveří soud rovněž považuje za nevěrohodnou. Žalobkyně uvedla, že jí ruka po nárazu zůstala „bezvádně viset v zápěstí“. Z uvedeného znaleckého posudku soud zjistil, že dle znalkyně nebylo důvodu, aby ruka zůstala bezvádně viset v zápěstí, neboť nebyly poraněny žádné svaly, šlachy, klouby či nervy, které by případně dávaly podklad k popisovanému stavu.

Po provedeném dokazování soud učinil následující skutkový závěr. Žalobkyně dne 17. 12. 2010 v odpoledních hodinách při návratu s dcerou [REDAKCE] domů použila pro vstup do domu jeho spodní vchod opatřený dřevěnými neprůhlednými dveřmi. V okamžiku, kdy se chystala dveře odemknout, dveře založila nohou a pravou ruku s klíči přiložila k zámku, se vchodové dveře nikoli prudce otevřely a vyšel z nich žalovaný č. 1. Žalovaný nejprve spatřil dceru [REDAKCE], poté pak za dveřmi stát rovněž žalobkyni. Řekl „pardon“, neboť z reakce žalobkyně vyrozuměl, že ji dveřmi uhodil. U lékaře dne 18. 12. 2010 žalobkyně sdělila, že jí v důsledku úderu dveřmi bolí ruka, bylo zjištěno podvrtnutí pravého zápěstí provázené mírným otokem, bolestivou hybností a pohmatovou citlivostí, dále utrpěla lehké zhmoždění horní části pravého předloktí provázené mírným otokem horní třetiny předloktí. Znalkyně z oboru soudního lékařství považuje za nepravděpodobné, aby uvedeným způsobem vzniklo poranění v oblasti zápěstí. Rovněž znalkyně uvedla, že při neexistenci zranění nohy, musela být intenzita otevření natolik malá, že by nezpůsobila ani poranění pravé ruky, popř. zápěstí.

Soud zamítl návrhy na provedení důkazů potvrzením o příjmu žalobkyně za rok 2010, za rok 2011, 2012, potvrzením o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti za období od ledna 2011 do září 2011 a za období od října 2010 do prosince 2010, potvrzením o vedení žalobkyně v evidenci uchazečů o zaměstnání ze dne 8.3.2013, potvrzením společnosti [REDAKCE] v.o.s. ze dne 14.3.2013, potvrzením ÚP o vedení žalobkyně v evidenci uchazečů o zaměstnání ze dne 4.8.2014, přehled vyplacených dávek SSP za období od listopadu 2013 do července 2014 týkající se dětí žalobkyně [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], výpisem z účtu z překlenovacího úvěru manžela žalobkyně vedeného u [REDAKCE] č. účtu [REDAKCE] za období od ledna 2013 do prosince 2013, rozpisem bezhotovostní platby SIPO za červenec a srpen 2014, potvrzením o výši průměrného měsíčního čistého výdělku manžela žalobkyně, výplatními páskami vystavenými společností [REDAKCE] za období října 2010 až září 2011, zápočtovým listem vystaveným společností [REDAKCE] z 30.9.2011, doklady o zaplacení dosavadních nákladů na léčbu ze dne 20.12.2010, 22.12.2010, 13.1.2011, 14.1.2011, 9.5.2011, 18.7.2012, 29.9.2013, 16.10.2013, 28.1.2013, doklady o zaplacení regulačního poplatku ze dne 20.12.2010, 13.12.2010, 23.5.2011, 3.8.2011, 7.9.2011, 11.1.2012, 18.7.2012, 26.9.2012, 16.1.2013, potvrzením o příjmech vystavených Českou poštou dne 9.11.2015, výplatním lístkem společnosti [REDAKCE], s.r.o. za období září 2015, zprávou České pojišťovny ze dne 14.1.2015 týkající se informace o výplatě pojistného plnění za trvalé následky úrazu, zprávou České pojišťovny ze dne 25.1.2012 o informaci o výplatě pojistného plnění, dále zprávou ÚP ze dne 9.11.2015 o evidenci žalobkyně u ÚP, lékařským posudkem o zdravotní způsobilosti k práci, výsledkem svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE] dokladem o účasti na soutěži o nejkrásnější klobouk, dokladem o vzdělání a kvalifikaci žalobkyně jako výtvarnice, dokladem o absolvování rekvalifikačních kursů žalobkyní, dokladem o pracovní náplni žalobkyně u firmy

██████████ a ██████████, neboť tyto důkazy směřovaly k prokázání tvrzení žalobkyně ohledně vzniklé škody a její výše, kterou se soud již nezabýval.

Soud rovněž zamítl návrhy na provedení důkazů žádostí žalobkyně adresovanou žalovanému č. 2 ze dne 15. 9. 2008, dopisem žalobkyně žalovanému č. 2 ze dne 15. 10. 2008, dopisem žalobkyně žalovanému č. 1 ze dne 2. 12. 2005 a ze dne 1. 4. 2008, neboť prokazovaly skutečnosti, které se udály před žalovanou událostí, resp. pro posouzení předmětného sporu nebyly relevantní.

Soud dále zamítl důkaz ohledáním místa, kde mělo dojít ke zranění žalobkyně. Soud vyzval ustanovenou znalkyni ██████████, aby v průběhu znaleckého posuzování soudu sdělila, bude-li pro své posouzení vyžadovat místní šetření, s tím, že by soud v takovém případě místní ohledání nařídil. Znalkyně vyhotovila znalecký posudek bez místního šetření s tím odůvodněním, že pro její posouzení nebylo významné vidět místo po šesti letech po události za stavu, že má k dispozici fotodokumentaci policie vyhotovenou následující den po události. Toto zdůvodnění soud považuje rovněž za přiměřené a logické. V této souvislosti soud považuje za významné dále ty skutečnosti, že žalobkyně soudu sama předložila fotodokumentaci „interiéru“ dveří pořízenou o Vánocích 2010, a dále skutečnost, že v roce 2011 byly dveře vyměněny za jiné. S ohledem na tyto skutečnosti soud důkazní návrh ohledáním místa zamítl.

Po právní stránce soud věc posoudil následujícím způsobem. Žalobkyně se domáhala náhrady škody, která jí měla vzniknout porušením právních povinností žalovanými za účinnosti z. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 (dále jen obč. zák.).

Dle §3079 odst. 1 nyní účinného z. č. 89/2012 Sb, občanského zákoníku (dále jen o. z.) platí, že právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.

V souladu s §3079 odst. 1 o. z. soud proto při posouzení předmětného sporu dále postupoval podle §415 a násl. obč. zák. upravujících odpovědnost za škodu.

Podle §420 odst. 1 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

Podle §420 odst. 3 obč. zák. odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

Podle §415 obč. zák. je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu v žalovaném případě lze v souladu s právní teorií formulovat tak, že je třeba, aby došlo k porušení právní povinnosti (v tomto případě prevenční povinnosti dle §415 obč. zák.), dále ke vzniku škody na zdraví s tím, že mezi porušením právní povinnosti a vznikem újmy na zdraví bude příčinná souvislost.

Zavinění je v §420 obč. zák. presumováno v podobě nevědomé nedbalosti. Nenaplnění byť jediného zákonného předpokladu znamená, že ke vzniku odpovědnosti za škodu nedojde.

Žalobkyně svůj nárok na náhradu škody proti žalovanému č. 1 uplatnila proto, že porušil svou povinnost počínat si tak, aby druhému nezpůsobil škodu, když velkou silou rozrazil neprůhledné domovní dveře, za kterými mohl očekávat, že někdo stojí. Tvrzené jednání žalovaného by tak mohlo být počínáním v rozporu s §415 obč. zák., tedy porušením právní povinnosti počínat si tak, aby nedocházelo ke škodě na zdraví, resp. porušením prevenční povinnosti. Takové porušení právní povinnosti by pak mohlo být posouzeno jako porušení právní povinnosti ve smyslu §420 odst. 1 obč. zák. zakládající odpovědnost za škodu na zdraví vzniklou žalobkyni.

Soud se v průběhu dokazování zabýval tím, zda žalovaný porušil obecnou prevenční povinnost stanovenou v §415 obč. zák. za stavu, kdy neshledal, že by existovala jiná konkrétní právní úprava vztahující se na jeho žalobou napadené jednání.

Podle §132 o. s. ř. důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Soud v souladu s §132 o. s. ř. zhodnotil provedené důkazy týkající se způsobu otevření dveří žalovaným č. 1 způsobem popsaným výše (zejména účastnické výslechy, výslech dcery žalobkyně a znalecký posudek) a dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že by žalovaný předmětné vchodové dveře otevřel způsobem tvrzeným žalobkyní, resp. soud dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že žalovaný dveře otevřel normálním způsobem.

Z důvodu hospodárnosti řízení se soud paralelně současně zabýval i existencí příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním žalovaného č. 1 a vznikem škody na zdraví jako nezbytným předpokladem pro vznik odpovědnosti za škodu. Poté, co soud po skutkové stránce provedeným dokazováním zjistil průběh nehodového děje, vyzval znalkyni [REDAKCE] aby odborně posoudila, zda tímto způsobem mohlo ke vzniku prokázaného zranění žalobkyně dojít. Znalkyně se vyjádřila výše uvedeným způsobem s tím, že z několika úhlů posoudila skutkově zjištěný průběh úrazového děje a shledala jej nepravděpodobným. Znalkyně poukázala na nepravděpodobnost vzniku zjištěného zranění žalobkyně otevřením dveří, kdy toto zranění by spíše odpovídalo pádu na pravou ruku, rovněž zpochybnila možnost vzniku takového zranění bez toho, že by byla zraněna noha, kterou žalobkyně dveře proti otevření zajistila. Soud se blíže posouzením znalkyně zabýval v rámci části rozsudku obsahující hodnocení důkazů, a proto na tuto část rozhodnutí v podrobnostech odkazuje.

S ohledem na výše uvedené soud neshledal ani příčinnou souvislost mezi zjištěným jednáním žalovaného č. 1 a vzniklým poraněním žalobkyně.

Z důvodu, že nebylo prokázáno porušení právní povinnosti žalovaným č. 1, ani příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného č. 1 a vzniklým poraněním žalobkyně, soud žalobu proti žalovanému č. 1 zamítl.

Existenci odpovědnosti za škodu žalovaného č. 2 soud po právní stránce posoudil následujícím způsobem. Soud se zabýval tím, zda žalovaný č. 2 porušil ve smyslu §420 obč. zák. osazením plných vchodových dveří svou konkrétní právní povinnost, popř. prevenční povinnost dle §415 obč. zák.

Podle §169 odst. 1 z. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen stav. zák.) právnické osoby, fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy jsou povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu [§ 2 odst. 2 písm. e)] stanovené prováděcími právními předpisy.

Podle §2 odst. 2 písm. e) stav. zák. se ve stavebním zákoně dále rozumí obecnými požadavky na výstavbu obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby stanovené prováděcími právními předpisy a dále obecné technické požadavky zabezpečující užívání staveb osobami pokročilého věku, těhotnými ženami, osobami doprovázejícími dítě v kočárku, dítě do tří let, popřípadě osobami s mentálním postižením nebo osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace stanovené prováděcím právním předpisem (dále jen "bezbariérové užívání stavby").

Podle vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby jsou požadavky na stavební konstrukce staveb, pokud jde o výplně otvorů, stanoveny v §26 této vyhlášky.

Podle §26 odst. 1 uvedené vyhlášky výplně otvorů musí mít náležitou tuhost, při níž za běžného provozu nenastane zborcení, svěšení nebo jiná deformace a musí odolávat zatížení včetně vlastní hmotnosti a zatížení větrem i při otevřené poloze křídla, aniž by došlo k poškození, posunutí, deformaci nebo ke zhoršení funkce.

Podle §26 odst. 2 uvedené vyhlášky výplně otvorů musí splňovat požadavky na tepelně technické vlastnosti v ustáleném teplotním stavu v souladu s normovými hodnotami.

Podle §26 odst. 3 uvedené vyhlášky výplně otvorů musí splňovat požadavky na akustické vlastnosti v souladu s normovými hodnotami pro zajištění dostatečné ochrany před hlukem ve všech chráněných vnitřních prostorech stavby.

Podle §26 odst. 1 vyhl. č. 23/2008 Sb. o technických podmínkách požární ochrany staveb se při navrhování bytového domu postupuje podle české technické normy uvedené v příloze č. 1 části 1 bodu 3, pokud není dále stanoveno jinak.

Příloha č. 1 část 1. odkazuje na normu ČSN 73 0802 Požární bezpečnost staveb (dále jen „PBS“)- Nevýrobní objekty.

Podle b. 9.13.2 se dveře musí otevírat ve směru úniku, s výjimkou dveří z místnosti nebo funkčně ucelené skupiny místností, u kterých úniková cesta začíná ve smyslu 9.10.2 a 9.10.6, dveří do bytu (které se mohou otevírat proti směru úniku) a s výjimkou východových dveří na volné prostranství, do pasáží apod., pokud jimi neprochází více než 200 evakuovaných osob.

Soud zjistil, že předmětné vchodové dveře se otevíraly směrem ven na volné prostranství, co není v rozporu s b. 9.13.2 uvedené normy ČSN 73 0802, i kdyby jimi neprocházel více než 200 osob. Ohledně výplně dveří není zákonem stanoveno, z jakého materiálu musí být s ohledem na světelnou propustnost vyrobeny.

Soud v souladu s výše uvedenými právními předpisy učinil závěr, že žalovaný č. 2 svou konkrétní povinnost osazením plných vchodových dveří neporušil.

Soud se dále zabýval otázkou, zda žalovaný č. 2 neporušil prevenční povinnost dle §415 obč. zák. rovněž zakládající odpovědnost za škodu.

Vchod do domu, kde mělo dojít ke zranění žalobkyně, byl tzv. spodním, nikoli hlavním vchodem do domu. Žalobkyně sice tvrdila, že ona sama horní vchod do domu jako hlavní nevnímala, neboť téměř výlučně využívala vchod spodní, nicméně uvedla, že schránky i zvonky se nacházely u vchodu horního. Rovněž uvedla, že vchodové dveře u hlavního vchodu jsou prosklené, tedy by pravděpodobně viděla, kdyby za nimi někdo stál (viz protokol o ústním jednání soudu ze dne 5. 10. 2015).

Soud po zjištění uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalovaný č. 2 svou prevenční povinnost při osazení spodního – vedlejšího vchodu plnými neprůhlednými dveřmi neporušil. Bylo na žalobkyni, aby si vybrala, který vchod do domu použije s tím, že jeden z nich byl osazen dveřmi prosklenými, resp. průhlednými. Zvolila-li ke svému vstupu do domu vchod spodní, činila tak s rizikem, že je možné, že za dveřmi bude někdo stát, resp. že je bude otevírat. Toto riziko jí známo bylo, a to s ohledem na řadu let, po které byl v domě užívala.

V souladu s výše uvedeným právním posouzením soud dospěl k závěru, že nebylo tvrzeno ani prokázáno porušení právní povinnosti žalovaným č. 2, a proto žalobu vůči němu rovněž zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu se zásadou úspěchu ve věci podle §142 odst. 1 o. s. ř. Podle tohoto zákonného ustanovení účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně se domáhala aplikace ust. §150, který umožňuje z důvodu zvláštního zřetele hodných výjimečně zcela či zčásti nepřiznat náhradu nákladů řízení účastníkovi, který ve sporu uspěl.

Podle §150 o. s. ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.

Svou žádost žalobkyně odůvodnila zejména svým závažně nepříznivým zdravotním stavem, díky němuž nemůže pracovat, resp. dosahovat příjmu, dále existencí svých tří nezletilých dětí, a tím způsobenou závislostí celé rodiny na jediném příjmu manžela. K závažnému onemocnění žalobkyně došlo až v průběhu řízení.

Soud ke dni vyhlášení rozsudku neměl k dispozici žádné listiny uvedené závažné onemocnění osvědčující.

Soud se zabýval naplněním předpokladů případného užití §150 o. s. ř. na předmětný případ s tím, že se řídil následujícími úvahami.

Bylo opakovaně judikováno, že nejsou významné pouze poměry účastníka, který se aplikace §150 o. s. ř. dovolává, ale rovněž poměry druhé strany, zejména strany, která má právo na náhradu vynaložených nákladů řízení, a rovněž okolnosti celého sporu.

V předmětné věci je zřejmé, že poměry na straně žalobkyně jsou, alespoň jak je tvrzeno a zčásti osvědčeno, nepříznivé, neboť se jedná o rodinu se třemi nezletilými dětmi, rovněž majetek žalobkyně a jejího manžela není rozsáhlý, vlastní bytovou jednotku, v níž však také s rodinou bydlí. Rovněž příjem manžela není nikterak nadprůměrný. Soudu jsou tyto skutečnosti známy, neboť se opakovaně zabýval žádostí žalobkyně na osvobození od soudních poplatků, v rámci tohoto zkoumání poměry žalobkyně zjišťoval. Žalobkyně byla z uvedených důvodů zčásti osvobozena od soudních poplatků. Situace je nyní o to závažnější, že žalobkyně onemocněla v průběhu řízení závažnou nemocí (je tak tvrzeno) a její stav vyžaduje i zvýšené finanční náklady.

Soud se zabýval rovněž širšími okolnostmi sporu, které jsou nepochybně z hlediska užití §150 o. s. ř. relevantní.

Bylo zjištěno v průběhu řízení, že žalobkyně ani jednoho ze žalovaných před zahájením řízení nekontaktovala za účelem předejití případného soudního řízení. K přímému dotazu žalobkyně sdělila, že tak neučinila proto, že vycházela ze svých předchozích zkušeností. Rovněž však uvedla, že nikdy vůči družstvu nárok na náhradu škody v minulosti nevznnesla (viz protokol o ústním jednání ze dne 5. 10. 2015). Žalovaného č. 1 nekontaktovala proto, že měla za to, že věděl od policie, že žalobkyni škoda vznikla. Z policejního spisu však bylo zjištěno, že řízení vedené u Policie ČR ve věci zranění žalobkyně bylo ukončeno již 21. 12. 2010, když bylo zjištěno, že se nejedná o podezření z trestného činu ani přestupku a věc není na místě vyřídit jinak, proto bylo ukončeno jeho prověřování. Žalovaný v rámci tohoto řízení podal dne 21. 12. 2010 pouze vysvětlení (viz předmětný spis policie), o věci již nebyl více vyrozumíván. Žalobkyni musel být s ohledem na obsah vysvětlení podaného žalovaným č. 1 v rámci prověřování policií zřejmý jeho pohled na věc, resp. že o tvrzeném porušení povinnosti z jeho strany mu nebylo nic známo, popř. takové porušení popírá. Jediným dalším svědkem události pak byla již jen dcera žalobkyně. Žaloba v předmětné věci však byla žalobkyní podána až 17. 12. 2012, tedy téměř dva roky po události, při které mělo ke vzniku škodu dojít. Z důkazního hlediska byl tento fakt přítěžující, kdy jediným svědkem celé události byla (s výjimkou účastníků) tehdy šestiletá dcera žalobkyně. Žalobkyni bylo známo, že právě její dcera je jediným očitým svědkem a rovněž jí muselo být známo, že dva roky jsou pro paměť dítěte objektivně dlouhá doba, má-li svědčit o konkrétních okolnostech takové události.

Právní věta nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 5. 11. 2008 sp. zn. I. ÚS 2862/07 zní:

„Ustanovení § 150 o. s. ř. tedy neslouží ke zmírňování majetkových rozdílů mezi procesními stranami, ale k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu

nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil. Rozhodnutí, v souladu s nímž si ten, kdo v řízení uspěl, také ponese sám své náklady, se proto bude spravedlivým jevit především s ohledem na existenci okolností souvisejících s předprocesním stádiem sporu, s chováním účastníků v tomto stadiu, s okolnostmi uplatnění nároku apod.“

S ohledem na výše uvedené soud důvody hodné zvláštního zřetele pro to, aby výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti nepřiznal, neshledal. Nicméně opětovně poukazuje na to, že jednou z významných okolností ovlivňující toto jeho rozhodnutí byla skutečnost, že do vyhlášení rozsudku neobdržel žádnou listinu nepříznivý zdravotní stav žalobkyně (a tím i její finanční poměry) osvědčující.

Žalovaný č. 1 vynaložil náklady v podobě odměny za právní zastoupení ve výši 38.870,- Kč za 6,5 úkonů právní služby po 5.980,- Kč podle §7 b. 5, §11 odst. 1 písm. a), g), odst. 2 písm. h) vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif). Konkrétně jde o úkony v podobě převzetí a přípravy zastoupení, ústní jednání soudu dne 5. 10. 2015 a 30. 11. 2015 vždy přesahující dvě hodiny, ústní jednání dne 4. 1. 2017. Pouze půl úkonu právní služby soud žalovanému č. 1 přiznal za písemné vyjádření jeho zástupkyně ze dne 5. 9. 2016, které svou stručností a nikoli složitým právním rozbohem spíše odpovídá úkonu v podobě jednoduché výzvy k plnění ve smyslu §11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu, a to v souladu s §11 odst. 3 advokátního tarifu. Podle tohoto ustanovení za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Dále žalovanému č. 1 náleží náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 2.100,- Kč (7 režijních paušálů podle §11 odst. 1, §13 odst. 3 advokátního tarifu) a částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 8.603,70 Kč podle §137 odst. 3 o. s. ř. Celkem žalovanému č. 1 náleží náhrada nákladů řízení ve výši 49.573,70 Kč.

Žalovanému č. 2, který byl rovněž zastoupen advokátem, náleží náhrada nákladů řízení v téže výši za tytéž úkony právní služby s výjimkou uvedeného písemného vyjádření ze dne 5. 9. 2016. Nicméně soud stejným způsobem posoudil písemné vyjádření zástupce žalovaného č. 2 ze dne 14. 9. 2016, za které rovněž žalovanému č. 2 přiznal pouze půl úkonu právní služby, a to se stejným právním zdůvodněním jako u žalovaného č. 1.

Podle §148 odst. 1 o. s. ř. má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Stát na znalečném vynaložil náklady celkem ve výši 3.794,- Kč (viz usnesení o přiznání znalečného ze dne 15. 8. 2016 č. j. 8 C 112/2013-153 a usnesení o přiznání znalečného ze dne 9. 1. 2017 č. j. 8 C 112/2013-172). Žalobkyně jako v řízení neúspěšný účastník má povinnost státu znalečné uhradit: Žalobkyně však byla usnesením tohoto soudu ze dne 30. 11. 2015 č. j. 8 C 112/2013-120 osvobozena od soudních poplatků v rozsahu 2/3, tedy svědčí ji povinnost k náhradě znalečného v rozsahu 1/3, tj. 1.265,- Kč.

O nákladech státu vynaložených na ustanoveného zástupce žalobkyni podle §148 odst. 1 o. s. ř. soud rozhodne samostatným usnesením, kde zohlední, že do právní moci usnesení o částečném osvobození od soudních poplatků ze dne 30. 11. 2015, které nabylo právní moci 11. 3. 2016, byla žalobkyně od soudních poplatků osvobozena v plném rozsahu (viz usnesení tohoto soudu ze dne 20. 8. 2014 č.j. 8 C 112/2013-23).

P o u ě n í : Proti rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Nebude-li plněno dobrovolně, jak stanoví vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domoci svého nároku formou soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

V Mostě dne 9. ledna 2017

Mgr. Denisa Hamerská, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Radka Plechatá